

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyně JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobce: **xxxxxxx**

proti

žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1

za účasti: **A) HERCESA CZ, s.r.o., IČ: 27229823, sídlem Praha 2, Jana Masaryka 252/6,**

 zastoupen: Mgr. Daniela Vlčková, advokátka se sídlem Praha 2, Jana Masaryka 252/6

B) Městská část Praha-Libuš, se sídlem v Praze – Libuši, Libušská 35/200
 zastoupena: Mgr. Pavlem Černohousem, advokátem se sídlem v Praze 2, Lublaňská 398/18

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 9. 2019, č. j.: MHMP 1866365/2019, sp. zn.: S-MHMP 1423162/2017/STR,

takto:

I. Rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 12. 9. 2019, č.j.: MHMP 1866365/2019, sp.zn.: S-MHMP 1423162/2017/STR, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen na náhradě nákladů řízení zaplatit žalobci částku 3 000 Kč do jednoho (1) měsíce od právní moci rozsudku.

III. Zúčastněné osoby nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

[1] Žalobce napadl shora uvedené správní rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto mj. jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 12, odboru výstavby (dále také obecně jen „*stavební úřad*“, tento pojem je v textu dále používán i pro žalovaného, pokud rozlišení správních úřadů nemá logický význam), ze dne 7. 6. 2017, čj. P 12 13828/2017/OVY, sp. zn. OVY/7496/2016/Bk. Ve správním řízení bylo k žádosti společnosti HERCESA CZ, s.r.o. (která dále v tomto soudním řízení uplatňuje práva osoby zúčastněné na řízení a která je dále v odůvodnění obecně označována i jako „*stavebník*“, jímž se obecně myslí i dřívější žadatel o povolení, kterým byl jiný subjekt), rozhodnuto o umístění stavby „Bytový dům Novodvorská, Praha-Libuš“, na vymezených pozemcích v katastrálním území Lhotka, Libuš a Kamýk (stavba je situována při ulici Novodvorská mezi ulicemi Mirotická a Zbudovská). Umísťovaná stavba je charakterizovaná dvěma podzemními podlažími, 3 samostatnými sekcemi s maximálně 10 nadzemními podlažími, zastavěnou plochou 5 150 m², výškou stavby maximálně 30,75 metru, a 198 bytovými jednotkami.

[2] Rozhodnutí žalobce napadl v celém rozsahu a domáhal se jeho zrušení, včetně zrušení prvostupňového správního rozhodnutí, a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Své žalobní body, jimiž je soud při přezkumu napadeného rozhodnutí vázán, koncipoval do 11 základních okruhů, obecně lze uvést, že tuto argumentaci uplatňoval i ve správním řízení.

[3] V prvním žalobním bodě napadá porušení zásady právní jistoty a legitimní předvídatelnosti postupu orgánu veřejné moci s ohledem na zásadu vyjádřenou v ust. § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „*správní řád*“), neboť se jedná v podstatě o stejnou projektovou dokumentaci, jako v předchozích dvou žádostech žadatele, které byly stavebním úřadem zamítnuty. Skutečnost, že se jedná o stejnou projektovou dokumentaci, deklaroval i stavební úřad v prvostupňovém rozhodnutí. Je tak zcela nepochopitelné, že týž stavební úřad tak radikálně změnil svůj názor a vydal opačné rozhodnutí (v předchozím rozhodnutí ze dne 1. 7. 2013 – soud pro zjednodušení bude pro toto rozhodnutí používat termín „*předchozí rozhodnutí*“, který je účastníkům znám - kdy mj. vyšel z názoru, že stavba vyžaduje rozsáhlou stavební činnost, kterou stabilizované území neumožňuje; toto rozhodnutí včetně potvrzujícího odvolacího rozhodnutí předložil žalobce v přílohách žaloby, soud tak z něj vychází, jakoby bylo součástí správního spisu), což v tomto prvostupňovém rozhodnutí naprosto změnil na závěr, že za rozsáhlou stavební činnost lze považovat umístění souboru staveb, nikoliv samostatnou stavbu. V předchozím rozhodnutí označil záměr stavebníka v rozporu s ust. § 90 písm. c) zákona č. 183/2006 Sb., stavební zákon, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*stavební zákon*“), kdy byl shledán rozpor s vyhláškou č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy o obecných technických požadavcích na výstavbu (dále také jen „*OTPP*“), když záměr nerespektoval rozvoj území, kdy zejména nebylo akceptováno umístění domu do obnovené uliční čáry podél Novodvorské, kdy všechny ostatní stavby jsou odsazené, kdy navíc sekce A a C jsou půdorysně předsazeny. V tomto prvostupňovém rozhodnutí již stavební úřad žádné rozpory nenašel, přibyla další povolená stavba společnosti JRD „U metra Libuš“, která uliční čáru, odstupy, výšku respektuje. Jedná se

tak o překvapivou změnu výkladu právních norem, kdy v odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí je shledáno, že výškově je stavba přizpůsobena stávající osmipodlažní zástavbě, nebrání bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích apod. S tímto odůvodněním se ztotožnil i žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí, kdy výslovně uváděl, že stavba se od předchozí dokumentace odlišuje pouze nevýznamně (str. 5 a 6 odůvodnění). V odůvodnění zmiňuje žalovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 As 7/2005, kdy je jeho závěr podle názoru žalobce citován povrchně, a kdy z něho vyplývá vázanost vlastní správní praxe. Není řešen rozpor s ust. čl. 4 odst. 1 OTPP, kdy v mezidobí mezi roky 2014 a 2017 resp. 2019 se okolní situace nijak výrazně nezměnila, a poukazuje na to, že předchozí potvrzující rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 4. 2014 (pozn. soudu – které zamítalo odvolání a potvrzovalo předchozí správní rozhodnutí o zamítnutí žádosti) tento rozpor shledávalo. Dále namítá, že stavební úřad sice uvedl v prvoinstančním rozhodnutí podmínku formálně splňující příslušnou normu (např. odstup ve smyslu čl. 8 OTPP), nicméně z reálné situace předložené DÚR vyplývá, že v praxi nebude možné tuto podmínku splnit. Žalobce dále poukazuje, že předchozímu stavebníkovi byla stavebním úřadem zamítnuta i další následná žádost rozhodnutím ze dne 24. 9. 2014. V další části žaloby shrnuje zásadní důvody pro předchozí správní rozhodnutí, kterými byla žádost pravomocně zamítnuta, již shora stručně zmíněnými – uliční linie a urbanistický charakter zástavby, charakter dosavadní zástavby, odstup od ulice a výška budovy i její hmota, doprava v klidu, která se pro takto výraznou stavbu zvýší (nově vzniklý deficit minimálně 149 garážových a 51 venkovních stání), odstupy objektů.

[4] V druhém žalobním bodě žalobce namítá rozpor s územním plánem a právním i předpisy, přičemž obsahově se tento žalobní bod logicky silně váže k předchozí argumentaci. Výška budovy překračuje limit daný označením K1/18 podél ulice Novodvorská, správní úřady smysl územně plánovacích podkladů v rozporu s ust. § 25 stavebního zákona a čl. 4 odst. 1 OTPP nevzaly v potaz. Poukazuje na to, že namítal v odvolání nejasnost ve výkladu pojmů „kompaktní město“ a „kompaktně zastavěné území“ či „kompaktní bloková struktura“. V daném území přes ulici Novodvorská jihozápadním směrem od navrhované stavby se struktura bloků rozpadá a končí v řešení samostatných domů, v takovém případě nebudou všechny strany bloku stejně vysoké, nýbrž směrem k oblasti samostatných bodů se maximální výška snižuje a snižovat by měla, takže názor stavebníka, že by „kompaktní blokovou strukturou“ měla být myšlena výhradě hmota vyjádřená pomyslným kvádrem o stejné výšce, je podle názoru žalobce chybný, naopak označení K1/18 (výška 15 – 18 metrů) podle územně analytických podkladů je pro oblast ulice Novodvorská s ohledem na pomyslnou uliční čaru, navazující zástavbu nízkopodlažních rodinných domů na druhé straně ulice a celkovou místní situaci záměrně určena. Maximálně přípustná výška stavby tak nebyla dodržena, neboť tuto výšku přesahuje o více než 12 metrů i stávající bytové domy č.p. x a x. Nesouhlasí se závěrem žalovaného, že územně analytické podklady nejsou územně plánovací dokumentací, a poukazuje na ust. § 25 stavebního zákona. Dále namítá, že stavební úřad chybně stanovil soulad s čl. 4 odst. 1 OTPP, neboť navržená varianta 3 bytových domů vytváří nežádoucí dominantu v okolí, nikoliv aby ji dotvářela, takže je záměr v rozporu s ust. § 90 písm. a) stavebního zákona (žalobce poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 2 As 98/2010-44). Rovněž nebyl vypořádan požadavek čl. 4 odst. 1 OTPP na zachování pohody bydlení a zdravého životního prostředí (poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 As 44/2005), tuto povinnost má stavební úřad sám, žalobce ji tak nemusel

ve správním řízení v určené lhůtě namítat. Dále poukázal na závazné stanovisko Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 7. 8. 2019, které reagovalo na námitky v jiném stavebním řízení na území Prahy 12, kde je mj. uvedeno, že z hlediska limitů rozvoje je možné pouze zachování, dotvoření a rehabilitace stávající urbanistické struktury bez možnosti další rozsáhlé stavební činnosti, odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2017, čj. As 143/2017-15, a rovněž odkazuje na oddíl 7b odst. 3 regulativů územního plánu sídelního útvaru hlavního města Prahy. Toto stanovisko žalobce navrhuje k provedení důkazu. Uzavírá svou argumentaci v tom smyslu, že záměr není v souladu s ust. § 19 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, neboť nerespektuje stanovenou koncepci území podle územního plánu sídelního útvaru.

[5] Soud tento důkaz při jednání neprovedl, neboť se jedná pouze o podpůrné stanovisko k právní argumentaci žalobce, a které pro samotné skutkové vymezení přezkoumávané věci nepřináší další skutkové závěry. Proto soud toto stanovisko pouze konstatuje.

[6] Ve třetím žalobním bodě žalobce namítá vadné vyvěšení informace o záměru stavby, kdy dokumenty byly vyvěšeny uvnitř domu čp. 760 v rozporu s vyhláškou ze dne 26. 7. 2016 a to na místo, kde byly téměř neviditelné, k tomu přikládal fotodokumentaci.

[7] Ve čtvrtém žalobním bodě namítl porušení principu materiální pravdy při zjištění doby vzniku projektové dokumentace, kdy v řízení namítal, že ta nebyla zpracována v září 2014, ale později (tento jeho názor podporují odkazy v dokumentaci – vyjádření správce povodí z 11. 6. 2015, kde se odkazuje na dokumentaci z října 2013), doplnění spisu po podání námitek tyto pochybnosti nevyvrátilo, kdy stavebník pouze doložil, že ing. arch Číhal měl svolení od předchozího projektanta k použití jeho autorského díla, vyjádření odboru dopravy úřadu městské části Praha 12 pak obsahuje souhlas s užitím projektové dokumentace ze září 2014 za předpokladu, že došlo pouze k barevnému řešení stavby a změny dispozic bytů, tuto skutečnost tento orgán vůbec neověřil. Z dalších dokumentů vyplývá, že změny byly rozsáhlejší (jiný počet parkovacích stání 257 oproti 254), navíc uvádí, že není možné k žádosti přiložit stanoviska jiné DÚR nebo projektovou dokumentaci, než ta, která je předmětem územního řízení; k ověření jsou pak příslušné pouze dotčené orgány, nikoliv zpracovat projektu. Tímto postupem bylo porušeno ust. § 90 písm. e) stavebního zákona.

[8] V pátém žalobním bodě žalobce nesouhlasí s použitím právního předpisu, kdy již ve správním řízení upozorňoval, že projektová dokumentace a DÚR musí být zpracována podle celorepublikových právních předpisů (konkrétně vyhlášky č. 268/2009 Sb., a nikoliv pouze s OTPP (tedy právním předpisem hlavního města Prahy).

[9] V šestém žalobním bodě namítá nesprávné použití občanského zákoníku, neboť nebyl doložen souhlas všech spoluvlastníků pozemků, když nesouhlasí se závěrem žalovaného, že není nutný souhlas všech spoluvlastníků, neboť ten sice nevyžaduje nový občanský zákoník, ale stavební zákon ano ve svém ust. § 86 odst. 2 písm. a).

[10] V sedmém žalobním bodě namítl, že se závazná stanoviska nevyjadřují k vyhotovené dokumentaci, neboť pokud DÚR byla vyhotovena ve své finální podobě

v září 2014 ing. Číhalem (což žalobce zpochybňuje, jak bylo uvedeno v předchozích žalobních bodech), musejí závazná stanoviska odkazovat na tuto dokumentaci, což není možné, pokud ta byla vyhotovena před jejím pořízením (konkrétně stanoviska Hasičského záchranného sboru hlavního města Prahy ze dne 28. 11. 2013, Hygienické stanice hlavního města Prahy ze dne 29. 1. 2014, odboru dopravních agend Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 11. 4. 2014, odboru životního prostředí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 16. 1. 2014) – všechna tato stanoviska se nevyjadřují k projektové dokumentaci přiložené k žádosti, ale k dokumentaci z října roku 2013.

[11] V osmém žalobním bodě namítá nesplnění závazných podmínek EIA a opomenutí přezkumu závazného stanoviska, kdy předložená analýza dopravy v klidu pouze spekuluje o počtu potřebných parkovacích míst (nesplnění podmínky č. 2 ze stanoviska EIA), když nebyl proveden aktuální dopravní průzkum pro ověření stávající disponibilní kapacity parkovacích stání v území. Dříve předložená Aktualizace analýzy dopravy v klidu z května 2012 nebyla připravena v souladu s předloženou aktualizovanou DÚR. K závěru žalovaného namítá, že analýza z roku 2012 byla již v roce 2016 zastaralá s ohledem na nárůst dopravy, žalovaný se dále nijak nevypořádal s námitkou žalobce ve správním řízení ohledně metodiky výpočtu, námitky posouzení z hlediska vlivů na životní prostředí byly odmítnuty na kladná závazná stanoviska orgánu ochrany ovzduší, veřejného zdraví, stanoviska EIA. Dále uvádí, že v řízení namítal, že objekt čp. 760 byl postaven jako součást funkčního celku bloku „288 b.j.“, úbytek 199 potenciálních parkovacích stání bude nahrazenou pouhými 55 parkovacími stáními k využití stávajícími uživateli bloku „288 b.j.“, což je v rozporu s čl. 10 odst. 3 OTPP. Žalovaný se s touto otázkou nevypořádal, kdy chybně uvádí nutný počet parkovacích míst pro záměr, nereflexuje však úbytek parkovacích míst pro stávající obyvatele celého bloku. Žalobce v řízení požadoval, aby pro posouzení potřeb parkovacích stání provedl stavebník pasportizaci domů a jednotek v nich, což stavební úřad zamítl a žalovaný se s tím nevypořádal. Stavební úřad nepožadoval po stavebníkovi ani předložení studie dopravy v pohybu, kdy dopravní obslužnost bude umístěním stavby ztížena. Poukazuje na podmínku č. 5 EIA, kdy obsahově bylo pouze odkázáno na stanovisko silničního správního úřadu, i když proti jeho stanovisku žalobce brojil, čímž bylo porušeno ust. § 149 správního řádu.

[12] V devátém žalobním bodě namítá nadlimitní zatížení hlukem, kdy z předložené akustické studie ze dne 29. 11. 2012 vyplývá, že dojde ke změnám hladiny hluku a nárůstu hluku u protilehlé výstavby rodinných domů při ulici N. Odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2012, čj. 1 As 135/2011-246, a namítá, že stavebník nedoložil splnění povinnosti podle ust. § 77 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví (dále také jen „zákon o ochraně zdraví“). Protože oblast je nadlimitně zatížena hlukem (stanovisko Hygienické stanice hlavního města Prahy z 29. 1. 2014), nelze v ní podle názoru žalobce umístit stavbu, která hlukovou zátěž zvýší.

[13] V desátém žalobním bodě namítá nevypořádání podmínky Dopravního podniku hlavního města Prahy v rámci ochranného pásma úseku metra I. D, který ve svém stanovisku ze dne 24. 11. 2016 deklaruje nevhodnost umístění bytových jednotek do ochranného pásma metra vzhledem k negativnímu působení provozu metra, kdy rovněž požaduje zřízení služebnosti strpět provoz speciální dráhy metra, ve spise splnění této podmínky není nijak doloženo. Dále namítal, že nebyla splněna podmínka č. 19 EIA.

[14] V jedenáctém žalobním bodě pak poměrně velice obecně namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, což je spíše obecné shrnutí předchozí žalobní argumentace.

[15] Žalovaný v podaném vyjádření odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, navrhoval žalobu zamítnout jako nedůvodnou, přičemž ve vyjádření uváděl tytéž důvody, jako v odůvodnění napadeného rozhodnutí, přičemž se ne zcela konkrétně vyjádřil ke všem uplatněným námitkám v žalobních bodech.

[16] V odůvodnění napadeného správního rozhodnutí je mj. uvedeno, že zpracovatel DUR 10/2013 dal Ing. arch. Č. souhlas s užitím DUR, Ing. arch. Č. projekt převzal, zapracoval připomínky a vydal čistopis pod názvem DUR 09/2014, dokumentace se od té z října 2013 odlišuje pouze nevýznamně (např. snížení počtu 201 bytových jednotek na 198, zastavěná plocha z 5 446 m² na 5 150 m²), hmota stavby, její výšková úroveň a podlažnost zůstaly beze změny. Dřívějším rozhodnutím ze dne 1. 7. 2013 potvrzené následně odvolacím rozhodnutím byla žádost tehdejšího stavebníka zamítnuta, dokumentace DUR 10/2013 byla rozeslána na příslušné úřady jako podklad pro získání stanovisek, ta jsou tak použitelná i pro dokumentaci DUR 09/2014, neboť se podstatně nezměnila. Po konstataci zásady podle ust. § 2 odst. 4 správního řádu je uvedeno, že správní orgán může rozhodnout v budoucnu v obdobné situaci odlišným způsobem, dodržování zásady legitimního očekávání neznamená absolutní neměnnost rozhodovací praxe správního orgánu, která nemůže ustrnout a musí reagovat na nové skutečnosti, přičemž je odkázáno na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 As 7/2005. Je poukázáno na čl. 4 odst. 1 OTPP a čl. 13 odst. 1 OTPP, přičemž žalovaný se ztotožnil se závěrem stavebního úřadu v tom směru, že umístění stavby a míra zastavění pozemku odpovídá urbanistickému a architektonickému charakteru prostředí, když bytový dům o 9 – 10 nadzemních podlažích s ustupujícími posledními podlažími je výškově přizpůsoben stávající osmipodlažní zástavbě, hmotové řešení dotváří blokový prostor stávajících bytových domů, situovaných do tvaru podkovy s polootevřenou centrální klidovou zónou, architektonické a dispoziční řešení budovy odpovídá jejímu významu a požadavkům na funkční užívání a zároveň reaguje na charakter a strukturu stávající zástavby, objemové a výškové parametry budovy, její členění na sekce a řešení společné podnože jako parteru s parkovou úpravou odpovídá charakteru stávající zástavby strukturované do otevřených bloků s parkovou úpravou klidové zóny vnitrobloku.

[17] Dále je v odůvodnění uvedeno, že podmínka č. 2 závazného stanoviska odboru životního prostředí ze dne 4. 8. 2016 stanovila provést kontrolní dopravní průzkum, ten byl doložen „Aktualizací analýzy dopravy v klidu v lokalitě Novodvorská mezi ulicemi Zbudovská, Mírotická a Čimelická“ z května 2012, v ní není uvedeno, pro jaké období je aktuální, záleží tak na posouzení stavebního úřadu, který rozhoduje na základě svých znalostí o konkrétních změnách v území.

[18] Dále je odůvodnění uvedeno, že pojem uliční linie (čára) není stavebním zákonem ani OTPP definován, tato terminologie tak z tohoto důvodu není vymahatelná, jako závazný regulativ může být stanoven pouze regulačním plánem, který pro toto území není stanoven.

[19] Ohledně přímé odvolací námitky žalobce týkající se ochranného pásma metra je v odůvodnění uvedeno, že zpřesnění a rozsah úprav pro ochranu chráněných prostor je požadován pro zpracování projektové dokumentace podle podmínky č. 19 stanoviska EIA a bude posuzován v následujícím stavebním řízení, realizace záměru metra není vyloučena.

[20] K dalším odvolacím námitkám je v odůvodnění uvedeno, že závazné stanovisko odboru životního prostředí bylo zasláno s žádostí o potvrzení nebo změnu stanoviska ministerstvu životního prostředí, které uvedlo, že zrušit nebo změnit závazné stanovisko podle ust. § 4 odst. 9 stavebního zákona ve znění účinném od 1. 1. 2018 lze pouze ve lhůtě jednoho roku, tj. do 4. 8. 2017, následně pak požádal žalovaný o součinnost o vyjádření k obsahu odvolacím námitek, ministerstvo uvedlo, že dne 9. 8. 2012 vydal odbor životního prostředí magistrátu souhlasné stanovisko k posouzení vlivů záměru na životní prostředí, toto stanovisko vyhodnotilo jako vyhovující, neboť odpovídá požadavkům uvedeným v přechodných ustanoveních bodu č. 1 čl. II. zákona č. 39/2015 Sb. Ohledně dokumentace pro vydání územního rozhodnutí je uvedeno, že původní zpracovatel dokumentace dal ústní a následně písemný souhlas Ing. arch. Č. s užitím této dokumentace. K námitce na nutnost zpracování dokumentace podle celorepublikových předpisů žalovaný v odůvodnění odkázal na nařízení č. 10/2016 Sb. hl. m. Prahy a na předchozí vyhl. č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy, kdy dokumentace byla stavebnímu úřadu předložena do 30. září 2016, proto se posuzuje podle vyhl. č. 26/1999 Sb. Dále je uvedeno, že nebyly shledány zásadní rozpory doložených stanovisek a dokumentace, proto původní dokumentace byla přijata pro posuzování v této věci. Námitky týkající se neplatnosti rozhodnutí odboru dopravních agend ze dne 14. 5. 2014 nejsou důvodné, protože toto rozhodnutí nebylo podmiňujícím podkladem pro umístění stavby. Ohledně nadlimitního zatížení hlukem je uvedeno, že dodržení hygienických limitů hodnotí krajské hygienické stanice, zde je stanovisko ze dne 29. 1. 2014 souhlasné, když podmínka, která zde byla uvedena, byla převzata do podmínek prvostupňového správního rozhodnutí jako č. 22, z hlukové studie vyplývá, že dojde k nárůstu hladiny akustického tlaku, který je již v současné době nevyhovující až o 0,4 dB, výsledek přezkumu ministerstva zdravotnictví je vysvětlen v předchozí části odůvodnění (pozn. soudu – tato námitka je vypořádána u námitky jiného účastníka řízení na stra. 8 a 9 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Zde je uvedeno, že ministerstvo zdravotnictví přezkoumalo stanovisko ze dne 29. 1. 2014 s ohledem na akustickou studii Ing. P. J. CSc. ze dne 6. 11. 2014, tato studie řeší hluk ze stacionárních zdrojů hluku, vliv dopravy na vnitřní chráněné prostory stavby a vliv záměru na stávající objekty a hluk ze stavební činnosti, na ochranu venkovních prostorů je navržena pohltivá akustická bariéra v kombinaci s popínavou zelení, akustická studie predikuje, že hladiny akustického tlaku nepřekročí hygienické limity pro denní i noční dobu. Doplnění akustické studie ze dne 6. 11. 2014 popisuje posun garážové podnože štítů a snížení sekce C, kdy dojde ke změnám akustických tlaků, i přes zvýšení o 0,4 dB v důsledku sekce C existuje reálný předpoklad nepřekračování hygienických limitů. Ministerstvo zdravotnictví uvedlo, že z akustické studie z listopadu 2012 vyplývá, že vlivem odrazu od obvodového pláště dojde k nepatrnému nárůstu hluku u protilehlé obytné zástavby rodinných domů při ulici N. s tím, že nárůst 0,4 dB byl predikován v prostoru, ve kterém jsou již v dnešní době hygienické limity překračovány. Protože však nebyla vyhodnocena změna dopravy včetně eventuálních opatření, která by zajistila

dodržení hygienických limitů, byla investorovi zaslána výzva pro doplnění, na základě doplnění bylo vydáno podmíněného závazné stanovisko ze dne 29. 1. 2014, kde podmínka zní, že návrh spolu s vyhodnocením účinnosti akustických úprav k eliminaci nárůstu hluku způsobeného odrazem od nového objektu k protilehlé zástavbě rodinných domů, tato podmínka byla převzata do podmínek prvostupňového rozhodnutí (jako podmínka č. 22).

[21] Zúčastněná osoba (stavebník) navrhovala stejně jako žalovaný žalobu zamítnout jako nedůvodnou, přičemž obsahově rovněž odkazovala na stanovisko žalovaného. Konkrétněji k obsahu žalobní argumentace uváděla, že rozhodnutí je v souladu s územním plánem, změna v rozhodovací činnosti správního úřadu je možná, bylo provedeno posouzení urbanistického a architektonického řešení, rozhodnutí bylo řádně vyvěšeno, projektová dokumentace je dostatečná pro posouzení stavby, nový občanský zákoník umožňuje doložení tzv. většinového souhlasu, souhlasy a stanoviska dotčených orgánů státní správy byla použitelná i pro změněnou dokumentaci, která se v podstatných bodech neměnila, podmínky EIA byly splněny, nadlimitní zatížení hlukem bylo vypořádáno, ochranné pásmo metra bude posuzováno v následném stavebním řízení.

[22] Zúčastněná osoba (městská část Praha-Libuš) se do řízení přihlásila, k žalobě se konkrétně nevyjádřila.

[23] Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování veřejné správy, a o důvodnosti žaloby uvážil následovně.

[24] V této věci nelze přehlédnout naprosto zásadní změnu stanoviska stavebního úřadu v tomto řízení, na rozdíl od předchozích správních rozhodnutí, a to za situace, kdy podklady pro rozhodnutí se v podstatě neměnily (jak výslovně zdůrazňuje žalovaný několikrát v odůvodnění napadeného rozhodnutí – např. str. 5 – 6). Soud nijak nezpochybnuje nutnost pružného rozhodování ve věcech, kdy se správní praxe ukáže nadále zastaralou či nevhodnou, případně původně nedomyšlenou. To se v běžném světě může stát, neboť ne vždy tvůrce obecnějšího pravidla (ať je jím zákonodárce či vykonavatel veřejné správy nebo soud kteréhokoliv stupně) posoudí všechny možné situace, které mohou nastat, případně se natolik změni obecné podmínky pro určité jednání, že původně stanovené pravidlo se stane nesmyslným. Toto obecné konstatování, z něhož mj. vychází žalovaným zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2006, čj. 2 As 7/2005-86, však nelze tak široce bez dalšího vztahovat v podstatě obecně na jakékoliv situace. Odchýlit se od správní praxe pochopitelně správní úřady mohou, ale musí odůvodnit, proč se tak děje, a to konkrétním a přezkoumatelným způsobem, který poskytne odpověď na otázku, proč je rozhodováno odlišně. Byť nevysloveně, judikatura měla na mysli vždy spíše určité dotvoření nějakého obecnějšího pravidla, nikoliv jeho naprostou negaci v případě stále stejných skutkových okolností. Na rozdíl od žalovaného má soud za to, že právní závěr z tohoto rozsudku, který byl spíše učiněn obiter dictum, odůvodnění napadeného rozhodnutí i prvostupňové správní rozhodnutí neodpovídají.

[25] V této věci byla posuzována žádost, která se v podstatných bodech nelišila od předchozích žádostí, rovněž podklady pro rozhodnutí byly obdobné, z čehož vychází i rozhodování v této věci (výslovný odkaz na podobnost stavby, použití dříve vydaných souhlasných stanovisek dotčených orgánů státní správy k předchozí dokumentaci, výslovné uvedení, že použití původní dokumentace bylo smluvně umožněno). Zatímco v předchozím rozhodnutí správní orgány dospěly k právnímu závěru, že žádosti není možné vyhovět, v tomto rozhodnutí na základě v podstatě týchž skutkových závěrů a okolností dospěly k úplně opačnému právnímu závěru, a to vlastně jenom tím, že původní důvody pro zamítnutí žádosti částečně pominuly a nahradily je jinými skutkovými závěry z týchž podkladů, které poté právně vyhodnotily naprosto odlišně. Tímto způsobem podle názoru soudu bez řádného odůvodnění takové změny postoje skutečně rozhodovat nelze. Zatímco v tomto řízení žalovaný dospěl k závěru, že umísťovaná stavba odpovídá urbanistickému a architektonickému charakteru prostředí (*výška stavby, hmotové řešení, dobrá reakce na dosavadní zástavbu, stavba doplňuje stávající bytové domy, parter s parkovou úpravou odpovídá charakteru stávající zástavby strukturované do polootevřených bloků s parkovou úpravou klidové zóny vnitrobloku* – viz str. 7 odůvodnění napadeného rozhodnutí, kdy je převzat rozhodovací důvod z prvostupňového správního rozhodnutí), v předchozím rozhodnutí v podstatě tutéž stavbu hodnotil naprosto odlišně (opět odkázal na odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí na jeho str. 3, kde je uvedeno (pozn. soudu – jedná se o rozhodnutí ze dne 1. 7. 2013, které předkládal soudu jako přílohu žalobce a která je účastníkům řízení známa), že *bytový dům je navržen přímo na hranici ulice Novodvorské, kde má tvořit souvislou stěnu o délce 116 metrů a výšce více než 4 metry, na stejné hranici jsou situovány i západní stěny 3 nadzemních sekcí vysokých přes 30 metrů, což neodpovídá urbanistickému charakteru zástavby území, zdůvodnění umístění do „obnovené uliční čáry podél Novodvorské“ nelze akceptovat, neboť podél celé ulice Novodvorské jsou všechny stavby od hranice komunikace a jejích chodníků odsazené, i obdobně koncipované stavby mají nejnížší podlaží členitá a střídavě odsazená od chodníku* – tyto okolnosti jsou v rozporu s článkem 4 odst. 1 OТПP). Není nutné příliš složitě v textu hledat, aby bylo jasné, že okolnosti, které bránily vydání pozitivnímu rozhodnutí o žádosti v roce 2013, nebyly v tomto řízení hodnoceny (výška stěn, nedodržení dosavadní uliční čáry), přesto najednou je umísťovaná stavba jako celek hodnocena jako souladná s čl. 4 odst. 1 OТПP. V textu odůvodnění soud postrádá jakoukoliv, alespoň základní úvahu, proč právě tyto skutečnosti jsou najednou natolik marginální, že na ně není vůbec nutné reagovat a nějak je hodnotit (např. změnou architektonického a hmotového řešení stavby, zachování stávající uliční čáry nebo to, že bude učiněna čára nová a jak bude do prostorového uspořádání území zapadat apod.). Účastník řízení, kterému je odůvodnění rozhodnutí určeno, je najednou postaven před závěr, že předchozí důvody pro zamítnutí žádosti jsou naprosto nepodstatné (výška stěn, s čímž souvisí i hmotové řešení stavby, uliční čára), ale že stavba jako celek všechno podstatné pro urbanistický a architektonický charakter prostředí splňuje (hmotové řešení a výška stavby je v pořádku, o uliční čáře není ani zmínka, kromě velice obecného a podstatu neřešícího vysvětlení na str. 11 odůvodnění napadeného rozhodnutí, že uliční čára nebyla stanovena regulačním plánem, který nebyl pro tuto lokalitu zpracován – v tom však podstata námitky nespočívá, ta reaguje na změnu rozhodovacího důvodu, nikoliv na to, zda je v lokalitě zpracován regulační plán). Na první pohled by se mohlo zdát, že je posuzována naprosto jiná stavba – logicky nelze na jedné straně v odůvodnění argumentovat tím, že je možné vycházet z původně zpracované dokumentace, na kterou byla vydána i některá souhlasná stanoviska dotčených orgánů

státní správy, a na druhé straně takový závěr popřít, když se vychází z toho, že umisťovaná stavba všechny podmínky zákona a OTPP splňuje, ač v předchozím rozhodování tomu tak nebylo.

[26] Tímto způsobem podle názoru soudu postupovat nelze. Pojmy, které používají OTPP, jsou poměrně dosti široké a umožňují značně rozsáhlý výklad tomu, kdo tuto normu aplikuje, nicméně i přes respekt k tomu, že právo dává tento dosti volný prostor veřejné správě, nelze pominout shora uvedené deficitní odůvodnění napadeného rozhodnutí. Skutečnost, že některé pojmy nejsou stavebním právem (jak stavebním zákonem, tak OTPP) – např. uliční čára – výslovně zmiňovány, neznamená, že je není nutné vysvětlit, to navíc v situaci, kdy v předchozím rozhodnutí právě tento pojem byl jednou z podstatných okolností, proč byla žádost stavebníka pravomocně zamítnuta. V tomto směru soud musí žalobci přisvědčit, že odůvodnění rozhodnutí nepůsobí přesvědčivě a na podstatné otázky odpověď nenabízí. Tak tomu není ani v prvostupňovém správním rozhodnutí, jehož odůvodnění soud zmiňoval shora. Závěr žalovaného, že pojem uliční čára je právně nevymahatelný, pak soud v tomto ohledu výrazně koriguje – stavební právo i OTPP používají natolik široké formulace a ponechávají tolik prostoru pro výklad, že pokud některý z účastníků pojem, který je navíc pro stavební právo typický (uliční čára, s nímž se běžně i v jiných rozhodnutích stavebních úřadů běžně pracuje) zmíní a rozporuje jeho naplnění, stavební úřad jej musí vysvětlit. Závěr žalovaného o nevymahatelnosti soud považuje za natolik vybočující z dosavadní praxe a navíc natolik obecný a podstatu námítky neřešící, že pro jeho důvodnost by byla potřebná rozsáhlejší argumentace, kterou odůvodnění rozhodnutí nenabízí. Pochopitelně že v území je možné určité stavby umisťovat, případně vytvořit novou uliční čáru, to však musí být konkrétně zdůvodněno zejména za situace, která je tady, kdy právě k vytvoření nové uliční čáry dojde.

[27] Ani vyjádření zúčastněné osoby soud nepřesvědčilo o nějaké podstatné změně projektu po dobu jednání se stavebním úřadem od roku 2013, jak uvádí ve svém vyjádření, neboť odůvodnění napadeného rozhodnutí vychází přímo z opačného stanoviska, tedy že projekt v podstatných bodech měněn nebyl, čemuž mj. odpovídá i to, že některá stanoviska dotčených orgánů státní správy (značně důležitá z hlediska posouzení celé hmoty stavby i dopravy) byla vydána k původní dokumentaci. Nikdo nebrání tomu, aby stavebník nemohl umístit na svém pozemku nějakou stavbu, jak dovozuje zúčastněná osoba ve svém vyjádření, ale tato stavba musí odpovídat charakteru prostředí, kam je umisťována, což v tomto případě při stálosti dokumentace vyvolává důvodné pochybnosti.

[28] Při posouzení důvodnosti tohoto žalobního bodu soud ale nemůže přisvědčit žalobci v jeho další části týkající se posouzení dopravy v klidu, neboť v tomto směru je z odůvodnění patrné, že došlo ke snížení počtu bytů, které musí mít vliv i na počet stání – původně projekt počítal s 288 byty, v současné době bytový dům obsahuje 198 bytů. V tomto směru tak soud žádnou nepřezkoumatelnost nezjistil a změna stanoviska je tak z pohledu hodnocení důvodnosti žalobního bodu zdůvodněna nižším počtem bytů v umisťované stavbě.

[29] Ohledně posouzení vzájemných odstupů budov, což žalobce napadá v poslední části žalobního bodu, soud žádnou argumentaci v odůvodnění napadeného rozhodnutí neshledal, ačkoliv žalobce tuto skutečnost výslovně napadal ve svém podání ze

dne 16. 8. 2017 na str. 2 v odrážce (d). V tomto směru tak žalovaný tuto námitku pominul a rozhodnutí je tak v tomto směru nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Soud poznamenává, že tuto námitku považuje za poměrně stěžejní, neboť souvisí s posouzením stavby a jejího souladu s OTPP, její vypořádání je tak nutné, bez něhož soud nemůže na žalobní argumentaci věcně reagovat.

[30] V druhé části žalobních bodů namítá obecněji nesouhlas s výkladem čl. 4 odst. 1 a 8 OTPP, přičemž argumentačně uvádí, že podle jeho názoru územně analytické podklady slouží i pro rozhodování v této věci podle ust. § 25 stavebního zákona.

[31] Podle ust. § 25 stavebního zákona, ve znění účinném v rozhodné době: *„Územně plánovací podklady tvoří územně analytické podklady, které zjišťují a vyhodnocují stav a vývoj území a územní studie, které ověřují možnosti a podmínky změn v území; slouží jako podklad k pořizování politiky územního rozvoje, územně plánovací dokumentace, jejich změně a pro rozhodování v území.“*

[32] Podle názoru soudu názor žalobce, že by žalovaný či stavební úřad územně plánovací podklady při rozhodování v této věci pominul, z odůvodnění rozhodnutí nevyplývá, neboť toto odůvodnění vychází z toho, že urbanistický a architektonický charakter prostředí byl ve svém celku posouzen (srov. odůvodnění napadeného rozhodnutí na str. 8 – 9, které soud již zmiňoval v předchozí části odůvodnění). Žalobce v této části žalobních bodů polemizuje se závěrem stavebního úřadu a žalovaného ohledně působení umísťované stavby (podle jeho názoru stavba vytváří nežádoucí dominantu v okolí, aniž by jí dotvářela), to však podle názoru soudu nekoresponduje s vymezením žalobního bodu shora. Pokud rozhodnutí vycházelo z předpokladu, že území je zastavitelné, a proto je možné na něm stavbu umístit, pak se nejedná v tomto žalobním bodu o žádný rozpor ve výkladu právní normy, ale o konkrétní hodnocení působení umísťované stavby. Závěr žalovaného, že do zastavitelného území lze umístit stavbu, je tak v souladu s právem.

[33] Obsahem tohoto žalobního bodu je tak podle názoru soudu spíš napadení konkrétního posouzení stavby z hlediska čl. 4 odst. 1 OTPP, čímž se velmi úzce váže s předchozí žalobní argumentací. V tomto směru pak přímo žádnou novou argumentaci v obecné rovině nenabízí, když sama žalobní argumentace vychází z toho, že posouzení musí být v souladu s OTPP, což však nikdo nerozporuje; to je obecný závěr, z něhož rozhodování v územním řízení vychází. Soud tak dále posoudí další konkrétnější důvody nesouhlasu žalobce, které se shora uvedeným obecným pravidlem nejsou v rozporu.

[34] Soud souhlasí s tím, že jedním z rozhodovacích důvodů je zachování pohody bydlení, jak namítá žalobce (což však rovněž nikdo nerozporuje). Nicméně posouzení této skutečnosti podle názoru soudu v odůvodnění napadeného rozhodnutí provedeno je, i když poměrně obecně, na str. 10 a 11. Závěr žalovaného i stavebního úřadu podle názoru soudu proveden je a v obecné rovině s ním soud souhlasí (správní úřady v konkrétním případě vyšly z toho, že na místě umísťované stavby již byla stavba umístěna a to stavba hromadných garáží, proto umísťovaná stavba nemůže být brána jako rozsáhlá stavební činnost, která by v území prováděna být neměla). Soud takové posouzení považuje za dostatečné s ohledem na respektování rozhodování veřejné správy a provedené v rámci zákonné rozhodovací kompetence stavebního úřadu. V tomto směru je nutné uvést, že

žalobcem namítané závazné stanovisko Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 7. 8. 2019 v území předpokládá stavební činnost (ta je v území možná), nikoliv však zásadní stavební činnost, což však žalovaný i stavební úřad zdůvodňuje tím, že na místě již byla stavba hromadných garáží, proto umisťovaná stavba zásadní stavební činností není. Soud má takové hodnocení za nevybočující z pohledu rozhodování stavebních úřadů v daném území a tím tak souladné jak s právem, tak s žalobcem namítaným stanoviskem ministerstva. V této souvislosti je nutné uvést, že každé území se v čase vyvíjí, a nadměrně omezit stavební činnost v území, které je již zastavěno, není reálně možné. Podstatou v dané věci je to, že nelze provádět v tomto území rozsáhlou stavební činnost, neboť se jedná o území, které je již z minulosti značně zastavěné. To však neznamená, že by v něm žádná další stavební činnost nemohla probíhat. Za situace, kdy na místě byla z minulosti stavba hromadných garáží, která již zjevně (jak vyplývá z vyjádření zúčastněné osoby) svému účelu nesloužila, která byla nahrazena umisťovanou stavbou (bytový dům), tak podle názoru novou zásadní stavební činností není, neboť charakter místa jako zastavěného se nemění, místo nadále zastavěno bude, a stavba, jejíž životnost i účel pominul, bude nahrazena stavbou, která svému účelu sloužit bude. Podle názoru soudu tak požadavek ministerstva pro místní rozvoj s ohledem na dané místo a přípustnost umístění stavby z hlediska územních podkladů byl dodržen, a tento žalobní bod tak považuje za nedůvodný.

[35] Ve třetím žalobním bodě žalobce namítá nedostatečné vyvěšení územního rozhodnutí ze strany stavebníka.

[36] Tato podmínka byla uložena zúčastněné osobě oznámením o zahájení územního řízení ze dne 26. 7. 2016, a to tak, že se jedná o západní stranu budovy č.p. 760 stojící na pozemku č. parc. 1123/60 v katastrálním území Libuš (budova garáží) na veřejně přístupném místě u vjezdu do garáže. Toto oznámení stavebního úřadu pak bylo podle obsahu správního spisu mj. doručeno veřejnou vyhláškou zveřejněním na úřední desce úřadu a úřadů městských částí Praha Libuš a Praha 4.

[37] Ve správním spise je fotodokumentace, kterou přikládal i žalobce k žalobě, že tuto povinnost zúčastněná osoba – stavebník - splnila vyvěšením listin do místa, které je sice kryto mříží, ale jednalo se o místo přístupné, kde byla informace zjistitelná. Vzhledem k charakteru místa, kde byly tyto listiny vyvěšovány (dosti zastaralé garáže) je soud toho názoru, že tímto způsobem byla příslušná povinnost s ohledem na místní podmínky splněna, když bylo nutné listiny chránit nějakým způsobem před vandalismem a jejich případným stržením. Soud pak dále uvádí, že v daném případě se jedná pouze o doplnění informační povinnosti stanovené správním rozhodnutím, kdy příslušná informace (o probíhajícím řízení) byla standardním způsobem vyvěšena na úředních deskách úřadů městských částí, tedy byla účastníkům doručena podle správního řádu a stavebního zákona (ust. § 87 odst. 1 stavebního zákona), a jednalo se tak pouze o doplňující způsob informace o probíhajícím řízení. Osoba, která se o tento stavební záměr zajímá, tak podle názoru soudu měla dostatek informací o probíhajícím řízení. Porušení této povinnosti ze strany stavebníka tak soud nezjistil a tento žalobní bod nemá za důvodný.

[38] Ve čtvrtém žalobním bodě žalobce namítal porušení principu materiální pravdy v tom smyslu, že není patrné, kdy a kým byla pořízena projektová dokumentace.

Tato část žalobního bodu není důvodná – ze správního spisu a předložené dokumentace je patrné, že byla pořízena oprávněnou osobou a skutečnost, kdo jí pořídil a z jakého je data (tedy kdo k ní uplatňuje autorská práva) není okolnost, kterou by mohl v tomto správním řízení namítat žalobce. Pokud v tomto směru žalobce uvádí, že došlo k rozsáhlejší změně projektové dokumentace, než k té, která je uvedena v rozhodnutí a tím není možné vycházet ze souhlasných vyjádření dotčených orgánů státní správy upínající se k původní dokumentaci, pak soud uvádí, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí, ani prvostupňového rozhodnutí, skutečně konkrétně není uvedeno, v čem je dokumentace natolik stálá, že žalobcem namítané rozpory (např. jiný počet parkovacích stání v podané žalobě i odvolání, kdy počet nově neodpovídá souhlasným stanoviskům hygienické stanice ze dne 29. 1. 2014 či vyjádření odboru magistrátu ze dne 19. 12. 2013). V odůvodnění napadeného rozhodnutí je uvedeno, že *„původní zpracovatel dal ve smyslu autorského zákona souhlas s užitím díla a Ing. Č. projekt převzal, zapracoval připomínky a vydal čistopis pod názvem DUR 09/2014, veškerá stanoviska vydaná k Doc 10/2013 se vztahují a jsou plně platná pro DUR 09/2014, neboť podklady zůstávají stejné“*. Je zde uvedena pouze stručná poznámka, že žalovaný toto vyjádření považuje za postačující. Jedná se o stanovisko, které je téměř totožné se stanoviskem stavebního úřadu z prvostupňového správního rozhodnutí. V příslušné projektové dokumentaci Ing. arch Č. (na kterou upozorňuje zúčastněná osoba) je uvedeno, že *„veškeré dispoziční úpravy nemají vliv na původní počet bytových jednotek, jejich velikostních kategorií, nemají vliv na PBR stavby, oslunění, na hlukové řešení ani na výpočet dopravy v klidu, návrh nového barevného řešení je ovlivněn snahou o optické snížení objemu navrhovaného objektu, hladina zástavby zůstává beze změn, je zde mírné výškové navýšení objektu, napojení objektu, dopravní řešení a sadové úpravy jsou beze změn“*.

[39] Soud uvádí, že takové vypořádání odvolací námitky za postačující nemůže s ohledem na konkrétní odvolací námitky i námitky žalobce v průběhu správního řízení považovat za úplné. Podstata nesouhlasu žalobce spočívala v tom, že projektová dokumentace byla natolik změněna, že souhlasná stanoviska již s ohledem na tuto změnu není možné využít, konkrétně namítal řešení stavby a změny dispozic bytů a rozdílný počet parkovacích stání. K takové námitce nelze na jedné straně poukázat na to, že se v podstatných bodech projektová dokumentace neměnila (aniž by bylo aspoň rámcově uvedeno, co se neměnilo), a na druhé straně uvést, že zpracovatel, který projekt převzal, do něj zapracoval připomínky, když tyto připomínky nejsou nikde v odůvodnění konkretizovány, není uvedeno, proč se jedná o natolik nepodstatné připomínky, které nemají vliv na původně vydané souhlasy a v čem je situace stále stejná, minimálně ve vztahu k námitkám žalobce jako účastníka řízení, který má právo na to, aby tyto jeho námitky byly konkrétně v řízení posouzeny. Takový závěr je vnitřně rozporný – buď je projekt stále stejný, potom není nutné vyžadovat nová vyjádření dotčených orgánů státní správy, nebo do něj jsou zapracovány připomínky, pak je ale nutné uvést, že připomínky jsou konkrétně takové, že na vydané souhlasy dotčených orgánů nemají žádný vliv (pokud nejsou vyžadovány souhlasy nové). V tomto směru je tak jak napadené, tak i prvostupňové správní rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve vztahu k obsahu žalobcových námitek. Jediné konkrétní vyjádření je tak obsaženo ve shora zmíněné projektové dokumentaci, která však stěží může reagovat na později uplatněné konkrétní námitky žalobce ve správním řízení a v odvolání. V tomto směru je nutno souhlasit s žalobcem, že pokud došlo ke změně projektu, pak vypořádání námitek proti takové

změně projektu musí provést orgány státní správy a nemohou bez dalšího obecně odkázat na závěr zpracovatele projektové dokumentace bez reakce na konkrétní námitky. Pochopitelně, že z předložené dokumentace a závěru jeho zpracovatele lze vycházet (v praxi je takový postup pochopitelný), je nutné s nimi však konkrétně pracovat a uvést, z čeho plyne, že tato dokumentace je obsahově stejná, jako ta, z níž vycházely dotčené orgány při vydání svých souhlasů a stanovisek.

[40] Konkrétně v této souvislosti namítaný rozpor v počtu parkovacích stání, které namítá žalobce, lze pouze konstatovat, že tento projekt počítá s 257 stáními (str. 5 prvostupňového rozhodnutí), v odůvodnění tohoto rozhodnutí je pak u vypořádání námitek jiných účastníků řízení uvedeno, že „pro potřeby nové stavby jsou řešena parkovací stání v počtu požadovaném právními předpisy, nad požadovaný počet je řešeno dalších 55 míst jako náhrada za zrušená stání“ (str. 27 rozhodnutí). Původní projekt, na který reagovalo zamítavé rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 1. 7. 2013, obsahovalo 300 garážových stání (str. 2 tohoto rozhodnutí). Je tak zjevné, že počet garážových stání poklesl, proto konkrétní reakce v odůvodnění rozhodnutí na tuto námitku je namístě.

[41] Obecněji k tomuto žalobnímu bodu soud uvádí, že původní projekt (soud opět vychází ze zamítavého rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 1. 7. 2013) byl charakterizován zastavěnou plochou 5446 m², půdorysnými rozměry 116 x 62 metrů, 2 podzemních podlaží a 3 sekcí nadzemních podlaží o 9, 10 a 10 podlažích, půdorysné rozměry nadzemních sekcí v rozmezí cca 29 x 18 metrů až 49 x 26 metrů, celková maximální výška stavby + 30,75 metru, budova má obsahovat 201 bytů. Současně umístěvaná stavba je v popisu charakterizována velmi obdobně (jak vyplývá z prvostupňového správního rozhodnutí), proto pochopitelně není vyloučeno, že by bylo možné vycházet v některých aspektech z původních podkladů, je však nutné konkrétně rozvést argumentaci na námitky žalobce ve správním řízení, jak bylo shora uvedeno, a neodkazovat pouze velmi obecně na projektovou dokumentaci.

[42] V pátém žalobním bodě žalobce namítal, že dokumentace měla být zpracována podle celorepublikových právních předpisů (tedy v souladu s vyhláškou č. 268/2009 Sb.). Tento žalobní bod není důvodný – pokud se rozhoduje o stavbě umístěvané na území hlavního města Prahy, podle zákonného zmocnění v ust. § 194 písm. e) stavebního zákona je právním předpisem nikoliv shora uvedená vyhláška, ale právní předpis hlavního města Prahy. Vzhledem k době podání žádosti bylo nutné postupovat podle právního předpisu hlavního města Prahy účinného k této časové ose, což v daném případě bylo.

[43] V šestém žalobním bodě žalobce napadá použití právního jednání – souhlasu některých spoluvlastníků (nikoliv všech) s umístěvanou stavbou podle nového občanského zákoníku. Tato námitka se týká právní sféry, která se žalobce nedotýká, a proto ji nemůže v soudním řízení správním, které ochraňuje veřejná subjektivní práva, úspěšně využít. Z obecnějšího hlediska na právo na odůvodnění soud odkazuje na zdůvodnění posouzení této námitek na str. 12 a 13 odůvodnění napadeného rozhodnutí (byť se jednalo o námitku jiného účastníka řízení), takže v tomto směru žalobci veřejné subjektivní právo na projednání jeho námitek nebylo upřeno.

[44] V sedmém žalobním bodě žalobce částečně opakuje svou argumentaci týkající se vypracované dokumentace a stanovisek dotčených orgánů státní správy. K této problematice se soud již vyjadřoval u hodnocení čtvrtého žalobního bodu a obecně tak odkazuje na svůj právní názor zde uvedený. Žalobcem uváděná vyjádření, která časově předcházejí projektovou dokumentaci ze září 2014, se podle názoru soudu mohou použít i pro tuto dokumentaci, pokud nedošlo k podstatným změnám. Žalobce v žalobě konkrétně neuvádí, v čem by se projektová dokumentace změnila tak, aby tato vyjádření nebyla v řízení použitelná, pouze obecně uvádí, že je není možné využít. S takto obecně formulovaným závěrem žalobce soud nesouhlasí, jak již uvedl shora – taková vyjádření a souhlasy lze využít, pokud nedošlo v dokumentaci ke změnám, které by si vyžádaly změnu stanoviska. Nic takového konkrétně žalobce v žalobě v tomto žalobním bodě neuvádí, proto se soud dále k tomuto žalobnímu bodu nemůže dále vyjadřovat.

[45] V osmém žalobním bodě žalobce namítal nesplnění podmínek EIA. Konkrétně uváděl, že měl být proveden aktuální dopravní průzkum pro ověření stávající disponibilní kapacity parkovacích stání v území. V podmínkách EIA bylo stanoveno, že bude proveden kontrolní dopravní průzkum, který byl proveden v květnu 2012. Podle názoru tato podmínka splněna byla, proto nelze úspěšně namítat, že by tento průzkum měl být neaktuální, neboť tato podmínka nebyla formulována tak, že by měla být ohraničena nějakým časovým úsekem. Pokud stavební úřad při posouzení splnění této podmínky vyšel z takto provedeného průzkumu, nedošlo tak k žádnému porušení této podmínky. Ohledně zrušených parkovacích míst je nutné uvést, že stavebníkovi lze ukládat pouze takové povinnosti, které vyplývají z právních předpisů. V daném případě je takovým předpisem OTHP, který pro počet bytů v této stavbě stanoví počet minimálně 215 stání, což je při projektovaných 257 garážových stání splněno (+ dalších 13 podélných parkovacích stáních, po dobu výstavby je pak smluvně zajištěno 55 parkovacích stání. Podle názoru soudu tak tato podmínka splněna byla.

[46] Ohledně kompenzační podmínky 55 parkovacích stání jako náhrady za zrušená parkovací stání soud vychází z toho, že umísťovaná stavba takové řešení umožňuje (jak je uvedeno shora), když počet parkovacích stání takovému požadavku odpovídá. Podle názoru soudu tak i tato podmínka splněna při rozhodování o umístění stavby splněna byla.

[47] Na druhou stranu soud má za důvodnou tu část žalobní námítky, která napadá procesní postup v odvolacím řízení – pokud žalobce napadl závěr, který plyne z vyjádření – souhlasu - dotčeného orgánu státní správy (Magistrát hlavního města Prahy, odbor dopravních agend, ze dne 11. 4. 2014, čj. MHMP-517686/2014/ODA-04/Da), pak mělo být v odvolacím řízení postupováno podle ust. § 149 odst. 5 správního řádu, a tuto otázku tak neměl posoudit sám žalovaný, jako tak učinil na str. 14 napadeného rozhodnutí. V tomto směru je osmý žalobní bod důvodný.

[48] V devátém žalobním bodě žalobce namítá nepřípustné umístění stavby z důvodu nadlimitního zatížení hlukem, kdy podle jeho názoru do území nelze umístit žádnou stavbu, neboť ta způsobí zvýšení hluku a opírá svůj názor o stanovisko hygienické stanice ze dne 29. 1. 2014. Ze správního spisu je patrné, že toto stanovisko bylo souhlasné za zde uvedených podmínek, které se následně projeví ve správním rozhodnutí. Zároveň bylo zasláno v rámci odvolacího řízení nadřízenému orgánu (ministerstvu zdravotnictví),

které jej potvrdilo, přičemž se vycházelo z hlukové studie z roku 2012. Soud tak tento žalobní bod nemá za důvodný – pokud je stanovisko souhlasné, stavbu (záměr) umístit lze a pokud se tak stane s podmínkami, které tento souhlas doprovázejí, je takový postup možný. I do území, které již je nadlimitně hlukem zatíženo, lze stavby umísťovat, pokud s tím souhlasí příslušné správní úřady, což se tady stalo. Závěr jiný by vedl k absurdním situacím a příslušná území by se v čase nemohla nijak rozvíjet. V dané věci tak jako podklad příslušný orgán státní správy vycházel z akustické studie, která v jednom aspektu zvýšení hluku konstatovala, proto k eliminaci tohoto zvýšení byla stanovena příslušný podmínka do správního rozhodnutí. Takový postup je možný a o žádnou nezákonnost se tak nejedná.

[49] V desátém žalobním bodě žalobce napadal nevypořádání podmínky Dopravního podniku hlavního města Prahy v rámci ochranného pásma budoucí stavby metra I.D. Žalobce není oprávněn tento žalobní bod proti rozhodnutí vznášet, neboť se netýká jeho veřejných subjektivních práv, ale práv někoho jiného, proto se soud k němu nebude vyjadřovat.

[50] V jedenáctém žalobním bodě pak žalobce pouze obecně rekapituluje již vznesené žalobní body, soud tak nemá důvod se k němu konkrétněji vyjadřovat.

[51] V dané věci tak soud dospěl, že žaloba je částečně důvodná a napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost a pro vady řízení podle ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. (nezákonnost spočívá v hodnocení prvního žalobního bodu, vady řízení pak při nedostatku důvodů u čtvrtého žalobního bodu a při postupu v odvolacím řízení u osmého žalobního bodu), a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Soud nerušil správní rozhodnutí stavebního úřadu, neboť soudem vytýkané vady lze odstranit v odvolacím řízení a soud ponechává na rozhodnutí žalovaného, jaký procesní postup nadále zvolí.

[52] Ve věci soud rozhodl rozsudkem bez nařízení jednání, neboť účastníci proti takovému postupu neměli ve stanovené lhůtě námitek a jednání k projednání žaloby nebylo nutné, když soud neprováděl další dokazování (ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.) – listiny, z nichž soud čerpal svá zjištění, jsou dřívější správní rozhodnutí těchto správních úřadů, které ve věci rozhodovaly a které musejí být účastníkům tohoto správního řízení známy, neboť ty se k nim konkrétně vyjadřují ve svých procesních přednesech.

[53] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že úspěšný byl žalobce, soud mu tuto náhradu ve výši zaplaceného soudního poplatku přiznal.

[54] Výrok o náhradě nákladů řízení zúčastněných osob se opírá o ust. § 60 odst. 3 s.ř.s., kdy soud těmto osobám žádnou povinnost neukládal, proto jim náklady řízení nemohly vzniknout.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 13. května 2020

JUDr. Ladislav Hejtmánek, v.r.
předseda senátu